

Fanfár

Azt hiszem, az óév búcsúztatása és az új esztendő köszöntése annál nagyobb élmény, minél kevesebb az ember éveinek száma. Szilveszter – kalandízü szó, kalandos a napja is. December 31-én minden eltér kicsit a megszokottól, és ezt gyerekként érezzük leginkább. Először is: amióta létezik a televízió, azóta szilveszter napján reggeltől délutánig egymást követik a jó kis mesefilmek. Kettő: ezeket meg is szabad olyankor nézni. Három: dudát meg trombitát kapunk a szüleinktől, és büntetlenül fújhatjuk reggeltől estig a lakásban és az utcán. Aztán: ebédelni még a hétköznapiak rendje szerint ebédelünk, utána viszont annyi szendvicset meg virslit ehetünk, amennyi belénk fér. (Na jó, a lencsefőzelékkel is érdemes megbarátkozni szüleink szerint, mert attól gyarapodik a zsebpénzünk a következő évben.) Fent lehet maradni éjfélig, akkor pedig üdítővel (manapság kölyökpeszsgövel) teli poharunkat összekoccinthatjuk a felnőttekkel.

Az év első napján is tart még ez a rendkívüli állapot, délig legalábbis mindenki a szilveszterezés fáradalmait piheni. Azután visszazökkennek lassan a dolgok a rendes kerékvágásba: véget ér a téli szünet, újra óvoda vagy iskola, mindennapok, tél...

Mégis, ennek a különleges napnak az emléke sokáig bennünk marad, és várjuk azokat a pillanokat, amik az óév búcsúztatás szabadságával, felszabadító jókedvével ajándékoznak meg minket.

Jó volna, ha felnőtt korunkra sem felejtenénk el ezt az izgatott várakozást egy-egy új esztendő eljövetele előtt! Jó volna, ha nem felejtenénk el a hétköznapiakon is lesni, megfogni és magunkhoz szorítani a felemelő, felszabadító pillanokat!

Akkor talán nem is azért ennénk a lencsefőzeléket, hogy a pénztárcánk sose legyen üres, hanem azért, mert nagyon finom!

Szerencsés, boldog újévet kívánok kicsiknek és nagyoknak!

Papp Melinda